

WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2021 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Urszula Minga-Głuszc

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2021 roku w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. W. i M. G.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej
w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda S. W. kwotę 5.179,85 zł (pięć tysięcy sto siedemdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki M. G. kwotę 5.179,85 zł (pięć tysięcy sto siedemdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od powoda S. W. na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 449,50 zł (czteryście czterdzieści dziewięć złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. zasądza od powódki M. G. na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 449,50 zł (czteryście czterdzieści dziewięć złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

VI. nakazuje ściągnąć od powoda S. W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 95 zł (dziewięćdziesiąt pięć złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

VII. nakazuje ściągnąć od powódki M. G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 95 zł (dziewięćdziesiąt pięć złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

VIII. nakazuje ściągnąć od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 93 zł (dziewięćdziesiąt trzy złote) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sędzia Urszula Minga-Głuszc

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 23 stycznia 2018 r. powodowie S. W. i M. G. domagali się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz każdego z nich kwot po 15.856,72 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu wg. norm prawem przepisanych.

Uzasadniając swoje roszczenie powodowie wskazali, iż w dniu 2 grudnia 2017 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do nich pojazd marki M. (...). W chwili zdarzenia pojazd sprawcy posiadał polisę ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...). W toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany uznał szkodę i wypłacił powodom odszkodowanie w kwocie 30.102,01 zł. Powodowie – nie zgadzając się z decyzją pozwanego – zlecili sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy, w której celowe i ekonomiczne koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji określono na kwotę 61.815,46 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 10 maja 2018 r. w sprawie I Nc 123/18 Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, iż w pojeździe powodów doszło do wystąpienia szkody całkowitej, gdyż wartość pojazdu przed kolizją wynosiła 59.200 zł, zaś koszt naprawy przedstawiony przez stronę powodową (61.815,46)zł, przewyższa jego wartość. Pozwany podnosił nadto, iż – z uwagi na kolizję przedmiotowego pojazdu w 2016 r. – wartość samochodu powodów w dniu szkody winna wynosić 49.500 zł, zaś wartość pozostałości 25.100 zł.

W ocenie strony pozwanej zbycie przez powodów pojazdu powoduje, iż nie mogą oni domagać się odszkodowania obliczonego jako koszty naprawy, bowiem winno ono stanowić różnicę pomiędzy wartością pojazdu przed szkodą a ceną sprzedaży, zaś koszty naprawy nie mogą uwzględniać podatku VAT, bowiem powodowie dokonali naprawy na własną rękę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 grudnia 2017 r. doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do powodów pojazd marki M. (...) o nr rej. (...). W chwili zdarzenia pojazd sprawcy posiadał polisę ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...).

Powodowie zgłosili szkodę w dniu 6 grudnia 2017 r. W ramach prowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany przyjął odpowiedzialność za zdarzenie, wypłacając powodom kwotę 30.102,01 zł tytułem odszkodowania.

/bezsporne; nadto dowód: akta szkody – płyta – k. 58/

W kalkulacji naprawy pozwany wskazywał, iż w przypadku trudności z nabyciem części oryginalnych lub materiałów lakierniczych w cenach wskazanych w kosztorysie, prosi o kontakt wskazując numer telefonu i adres e – mail. Podobną informację pozwany zawarł w decyzji o przyznaniu odszkodowania.

/dowody: kalkulacja naprawy strony pozwanej –k. 12- 20 pismo pozwanego z dnia 3 stycznia 2018 r. – k. 31-32/

Powodowie – nie zgadzając się z decyzją pozwanego – zlecili sporządzenie prywatnej kalkulacji kosztów naprawy pojazdu, zgodnie z którą przywrócenie auta do stanu sprzed kolizji wynosiło 61.815,46 zł.

/dowód: prywatna kalkulacja – k. 21-30/

Powodowie nabyli przedmiotowy pojazd od K. J., który przyprowadził go z zagranicy w stanie uszkodzonym, a następnie dokonał jego naprawy w warsztacie pod K.. W chwili zakupu auta przez powodów pojazd był zdewastowany

w środku – brakowało nawigacji, climatroniku. Powodowie zaopatrzyli pojazd w brakujące elementy nabyte na aukcjach internetowych. Były to oryginalne części w bardzo dobrym stanie.

Powodowie we własnym zakresie naprawili uszkodzony pojazd po szkodzie z 2 grudnia 2017 r. Zależało im by naprawić go z użyciem oryginalnych części, nie interesowały ich części zamiennie oferowane przez pozwanego. Koszt zakupu części użytych do naprawy wyniósł około 36.000 zł.

Pojazd był naprawiany na terenie warsztatów położonych w G. przy ul. (...) przez partnera powódki – A. P., który znał pracowników tychże zakładów, którzy udostępnił mu teren do dokonania naprawy.

Powodowie zbyli przedmiotowy pojazd w dniu 23 lutego 2018 r. za cenę 33.000 zł. (...) zostało sprzedane w stanie uszkodzonym – po kolejnej stłuczce, w wyniku której uszkodzeniu uległy przednie lampy, zderzak, grill oraz radar aktywny.

/dowód: umowa kupna – sprzedaży – k. 134; zeznania powódki M. G. – protokół elektroniczny – k. 146; zeznania świadka A. P. – protokół elektroniczny – k. 146; zeznania świadka K. J. – protokół elektroniczny – k. 156; dokumentacja (...) Skarbowego w G. w postaci deklaracji uproszczonej nabycia wewnątrzspółnotowego wraz z załącznikami – k. 166-193/

Celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki M. (...) o nr rej (...) wynoszą 43.725,86 zł. Uzasadniona jest naprawa pojazdu z użyciem nowych, oryginalnych części sygnowanych znakiem O.

/dowód: opinia biegłego – k. 199-221/

Ujęte w opinii stawki części zamiennych ustalono na podstawie średnich cen obowiązujących w (...). W kalkulacji zastosowano lakierowanie wg (...) o indeksie 100%, gdyż są to wartości obowiązujące dla rynku polskiego.

Wskazane w opinii zakłady I, (...) oraz bez kategorii pochodzą z listy (...) Izby Rzemieślniczej Małych i Średnich (...) i nieskategoryzowane w (...). Zakłady te posiadają certyfikat zgodnie z nadaną kategoryzacją nadaną przez (...).

Z uwagi na brak faktury lub rachunku z informacją o zakładzie, w którym dokonano naprawy pojazdu, w opinii przyjęto uśrednione stawki za roboczogodzinę z zakładów wszystkich kategorii (I, II, III) oraz bez kategorii. Uśrednione stawki wynosiły: 120 zł dla prac blacharsko – mechanicznych oraz 130 zł dla prac lakierniczych. Powód przyjął do naprawy stawki 110 zł i 130 zł, które mieszczą się w średniej stawce wyliczonej przez biegłego.

Stawki roboczogodzin w wysokości 55 zł dla prac lakierniczych oraz blacharsko – mechanicznych w okresie naprawy pojazdu nie występowały na rynku lokalnym.

Jeśli podczas likwidacji szkody występują różnice w kwalifikacji uszkodzeń to należy zgłosić oględziny dodatkowe do ubezpieczyciela sprawcy szkody lub udokumentować uszkodzenia w sposób umożliwiający ich odczyt na płycie CD. Na załączonej przez stronę powodową dokumentacji brak jest uszkodzeń, które biegły mógłby pominąć w opinii. Brak jest możliwości odczytania uszkodzeń reflektora, nie ma możliwości ustalenia różnicy szczeliny pomiędzy poszczególnymi elementami karoserii.

/dowód: opinia uzupełniająca biegłego – k. 261- 270/

Koszt naprawy pojazdu powodów z uwzględnieniem 5% rabatu na zakup części oraz 60% współczynnika odchylenia lakieru wynosi 40.461,71 zł.

/dowód: uzupełniająca opinia biegłego – k. 290-300/

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części wskazanej w wyroku.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, a także w oparciu o zeznania przesłuchanych w sprawie świadków A. P. i K. J. oraz powódki M. G., uznając je za wiarygodne, albowiem ich prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, wobec czego również Sąd nie znalazł podstaw by dowodom tym odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej L. A., który w szczególności sposób wyliczył koszt naprawy pojazdu powodów, a nadto odniósł się do celowości zastosowania do naprawy części oryginalnych.

Strony zakwestionowały rzeczoną opinię, co wywołało konieczność jej dwukrotnego uzupełnienia. Podkreślić jednak należy, iż zarówno opinia pierwotna, jak i opinie uzupełniająca wykonane zostały niezwykle szczegółowo i rzetelnie. Biegły w prawidłowy sposób zgromadził materiały do wydania opinii, jak również wydał je w oparciu o wszystkie aspekty sprawy. Tak sporządzone opinie Sąd uznał za fachowe, rzetelne i wewnątrznie niesprzeczne. Wskazać również należy, iż po wydaniu drugiej opinii uzupełniającej żadna ze stron nie składała już żadnych zastrzeżeń do wniosków w niej zawartych, zaś Sąd – uznając ją za rzetelną i niebudzącą wątpliwości – nie znalazł podstaw do jej ponownego uzupełnienia bądź wyjaśniania.

Biegły w sporządzonej opinii ustalił, iż koszt przywrócenia pojazdu powodów do stanu sprzed kolizji wynosi 43.725,86 zł brutto bez uwzględniania rabatów oferowanych przez pozwanego oraz 40.461,71 zł brutto z ich uwzględnieniem. Nadto wskazał i uargumentował konieczność zastosowania do naprawy części nowych i oryginalnych.

Wydając wyrok w niniejszej sprawie Sąd przyjął, iż koszt naprawy pojazdu powodów winien uwzględniać rabaty oferowane przez stronę pozwaną. Zauważyć należy, iż pozwany minimum dwa razy informował powodów o możliwości zakupu części i materiałów lakierniczych po oferowanych rabatach. Pozwani jednak z propozycji tej świadomie nie skorzystali, nie byli zainteresowani współpracą z pozwanym, celem minimalizacji szkody. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 kwietnia 2019 r. II CSK 100/18, strony stosunku zobowiązaniowego wynikającego z odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela mają obowiązek współdziałania (art. 354 § 2 k.c.). W ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody.

Zgodnie z treścią art. 822 §1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowiona została art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie, z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Zgodnie z argumentacją wyrażoną w tezie i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własną – odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Przy czym jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01 obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody

i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103).

Pozwany wnosił, by należne odszkodowanie – z uwagi na to, że powodowie dokonali naprawy samodzielnie, nie odprowadzając podatku VAT – ustalić w kwocie netto. Sąd jednak nie podzielił tego stanowiska. Zauważyć bowiem należy, iż – jak już wskazano wyżej – obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Gdyby powodowie zdecydowali się na naprawę w warsztacie profesjonalnie trudniącym się naprawą pojazdów, ponieśliby koszty w powiększeniu o podatek VAT. Wobec powyższego, stanowisko strony pozwanej uznać należało za niezasadne.

Mając na względzie powyższe oraz fakt, iż pozwany w toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłacił powodom 30.102,01 zł., zasadnym było zasądzenie na rzecz powodów kwot po 5.179,85zł. (40.461,71 zł. -30.102,01zł : 2), o czym orzeczono w punktach I i II wyroku.

O odsetkach od w/w kwot orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c., zgodnie, z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest przez przepis 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, według którego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Mając na uwadze, że szkoda zgłoszona została w dniu 6 grudnia 2017 r., termin 30 dni na zlikwidowanie szkody i wypłatę należnego odszkodowania upłynął pozwanemu w dniu 5 stycznia 2018 r. Niewątpliwie zatem pozwany pozostawał w opóźnieniu względem powodów od dnia 6 stycznia 2018 r.

W pozostałym zakresie, zarówno co do roszczenia głównego, jak i odsetek, powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., obciążając nimi w 67% powodów, a w 33% pozwanego, proporcjonalnie do wyniku procesu.

Koszty strony powodowej stanowiły: opłata od pozwu – 1.586 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, zgodnie z §2 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – 3.600 zł, opłata od pełnomocnictwa – 17 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego – 600 zł, łącznie 5.803 zł.

W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd nie znalazł podstaw do zasądzenia na rzecz każdego z powodów odrębnego wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika. Zauważyć należy, iż powodowie są współuczestnikami materialnymi, bowiem spełniają przesłanki wskazane w art. 72 § 1 k.p.c., zaś jak wskazał Sąd Najwyższy w Uchwale z dnia 30 stycznia 2007r. w sprawie III CZP 130/06 wygrywającym proces współuczestnikom reprezentowanym przez tego samego radcę prawnego, sąd przyznaje zwrot kosztów w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu jednego pełnomocnika.

Koszty strony pozwanej stanowiły: wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem, zgodnie z § 2 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – 3.600 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego – 600 zł, łącznie 4.200 zł.

Mając na uwadze wynik postępowania, powodowie winni zwrócić pozwanemu kwotę 2.814 zł (67% z kwoty 4.200 zł), zaś pozwany na rzecz powodów kwotę 1915 zł (33% z kwoty 5.803 zł), co po wzajemnym skompensowaniu kosztów

skutkowało zasądzeniem od każdego z powodów na rzecz pozwanego kwot po 449,50 zł (2.814 zł – 1915 zł :2), o czym orzeczono w punktach IV i V.

Koszt opinii wydanych w sprawie wyniósł łącznie 1.483 zł. Do kwoty 1.200 zł. wynagrodzenie biegłego pokryte zostało z zaliczek, zaś w pozostałym zakresie koszty te należało ściągnąć od stron – proporcjonalnie do wyniku postępowania.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G., dn. 1 lutego 2021 r.

SSR U. M. – G.